

EVA URBANÍKOVÁ

Ztracené

SKUTEČNÉ PŘÍBĚHY ŽEN,
KTERÉ MILOVALY MUSLIMA

motto

motto

EVA URBANÍKOVÁ

Ztracené

PŘÍBĚHY ŽEN,
KTERÉ MILOVALY MUSLIMA

Praha 2015

Přeložila Miluše Krejčová

© Eva Urbaníková, 2014
Translation © Miluše Krejčová, 2015

ISBN 978-80-267-0435-5

*Tahle kniha vznikla za pomoci
Kataríny Azab, která viděla svého syna
naposledy 18. listopadu 2008. Od té doby
žije v Káhiře a dělá vše pro to, aby ho našla.*

Víc informací najdete na www.dobresrdcia.wordpress.com

Na úvod

Jedna z věcí, které v Káhiře mého muže fascinovaly, bylo kapučíno servírované v hotelu k snídani. Podávali mu ho v neobvykle širokém šálku, vypadal jako ručně vyrobený, mléko v něm bylo ušlehané tak, že připomínalo šlehačku, nadýchané, čerstvé, stoupa-lo z šálku do výšky.

Pawel se bavil tím, že na něj položil kostku hnědého cukru a počítal vteřiny, dokud neklesla na dno šálku.

Rekord byl dvacet tři vteřin.

„To jsem ještě neviděl,“ kroutil hlavou, když potom lžičkou míchal celý obsah šálku, aby se mléko, káva a cukr slily do kombinace, kterou měl rád. Pak se přestal usmívat a číšníka potřetí požádal, aby přinesl kávu i mně.

Té ženě vedle něj.

Tak trochu blondýně.

V tričku s krátkým rukávem.

Moc se jim do toho nechtělo. Přinést mi kávu, vodu nebo čaj. I lahev vína přinesli ve-

čer jen s jednou sklenkou, přestože jsme u stolu seděli tři – můj muž a dvě ženy. Něco v tom smyslu jako – když už ten Evropan nevydrží bez alkoholu, no dobrá. Ale myslí to vážně, že bude popíjet se ženami?

Úsměvné. Jiné. Ale výstižné...

Po celou tu dobu, kterou jsme strávili v Káhiře, jsem dobře vnímala rozdíly v našich mentalitách.

Kvůli tomu jsem tam vlastně jela. Abych se setkala se ženami, které se provdaly za muslimy v domnění, že budou mít pohádkový život. Se ženami z celé Evropy, které podlely kouzlu Arabů, muslimů, na první pohled vášnivých, sugestivních, srdečných, pozorných, společenských a prožívajících naplno každou emoci. S těmi, které se dobrovolně začaly zahalovat do závojů, konvertovaly k islámu a postupně zjišťovaly, že ne každá pohádka má šťastný konec...

Kdysi jsem četla rozhovor s Emíre Khidayer, která o arabské kultuře napsala dvě knihy. Její otec byl z Iráku, matka ze Slovenska a po rozpadu jejich manželství zůstala Emíre s matkou v Piešťanech. Otázka zněla (a teď jen parafrázuju): Jsou obavy slovenských matek, jejichž dcery se zamilujou do Araba, opodstatněné? A Emíre odpověděla naprosto jasně.

Jsou.

Neznáme jejich kulturu, neznáme jejich náboženství. Nevíme, že náboženství ovlivňuje každý krok v jejich životě, nevíme, že mají odlišné postoje k rodině a jejímu fungování, k životu jako takovému.

A o tom bude tato kniha.

Žádné osočování, žádné soudy.

Fakta. Zážitky. Léta prožitá v jiném světě.

Vyprávění žen, s nimiž jsem se setkala nebo s nimiž jsem si dopisovala.

Nikdo není hodný a nikdo není zlý. Jsme jenom tak moc odlišní, že to prostě většinou nefunguje.

Protože s tou láskou muslima a Evropanky je to jako s tím hotelovým ranním kapučínem v Káhiře, které fascinovalo mého muže. Na pohled vypadá výjimečně, chutně, pěna je tak hustá, až svou konzistencí vyráží dech. Ale když se napil, sraštil čelo a zklamáný pachutí, jež se mu rozlila po jazyku, šálek odložil.

„Chutná jako nafta,“ řekl ještě, než sáhl po plechovce s kolou.

Jenže když na trpkou pachutí divné arabské lásky přišly ženy, které jsou součástí následujících příběhů, bylo už příliš pozdě.

Takže čtěte.

Simona

Češka. Veselá kopa. Vtipná. Nazývá věci pravým jménem, používá slova, která mě na mnohých místech jejího vyprávění rozesmála. Můj muž jí celý šokovaný vyprávěl o tom, jak jsme v Káhiře zažili Svátek oběti, po chodnících tekla krev z právě podřezávaných krav a ovcí, jejich hlavy byly hezky naskládány na sebe a my kolem nich kráčeli v pětatřicetistupňovém horuku do směnárny pro egyptské libry.

„To je nádhera, že?“ směje se a říká, že to jí na Egyptě učarovalo. Ta rozmanitost. Různorodost.

„A stovky satelitů na panelácích,“ dodávám. „Prý tu vyvíjejí aktivitu, aby byly satelity pomalovány různými barvami. Aby Káhira nebyla tak jednobarevná.“

„Mně rozhodně jednobarevná nepřipadá. Je plná odstínů, světel a jejich odrazů, je plná tajemství, která tam přežívají stovky let a další stovky přežít budou.“

Takový je i Simonin příběh.

Zapínám diktafon.

Pro mnohé lidi je věk pětáctýřicet let časem bilancování.

Pro mě to byl začátek mého nového života.

Přesně tolik let mi totiž bylo, když to všechno začalo.

Je velmi důležité říct, že než se to stalo, než u mě začalo tohle „arabské jaro“, tak to nazývám, byla jsem pro přátele synonymem svobody. Svobodomyšlná, vtipná, ráda jsem filozfovala a dlouhé hodiny jsem se dokázala s kamarády bavit o konspiračních teoriích. A byla jsem naprostý ateista! Učila jsem zeměpis, němčinu a tělocvik na druhém stupni základní školy, žila jsem v domku na malém městě, byla jsem rozvedená, od svého nejstaršího syna jsem měla první vnouče a tři další odrostlé děti chodily na střední školu. Díky tomu, že mám povahu, jakou mám, jsem v pohodě zvládala všechny problémy a starosti, které jsem si většinou, také díky tomu, že mám takovou povahu, jakou mám, způsobila sama. Peněz bylo vždycky málo, řada lidí, kteří čekali na platby z mého účtu, narůstala, exekutoři si mě podávali jako jointa a ve schránce obálky s pruhy snad ve všech barvách duhy. K tomu doma puberťáci, kteří se vůbec nepodobali tomu, co jsem si kdysi přinesla z porodnice, a v práci se vyměnilo vedení.

Ten rok byl celý tak nějak k ničemu, i docela intenzivní pokusy o navázání jakéhosi vztahu, který by naplnil můj život, skončily naprostým fiaskem.

A v téhle situaci začíná můj příběh. Ne-jsem si jistá, jestli jsem byla zcela při smyslech, jestli jsem nebyla trochu pomatená, ale to už je teď celkem jedno.

Mám tendenci jít vždycky proti větru, a to i tehdy, když to vůbec nemám v plánu. Všechno se pokaždé nějak zamotá, přestože úmysly mám čisté a upřímné, to mi věř. Takhle se zamotalo i moje setkání s islámem, který mě nikdy předtím moc nezajímal, možná proto, že jsem vyrůstala v období, kdy u nás tolik muslimů nebylo a nepředstavovali pro nás žádnou hrozbu. A nemyslím to pejorativně, aby se nikdo neurazil, že se do někoho navážím. Islám se objevil v debatách s mými přáteli, řešili jsme jeho politiku, jeho výklad, jeho pojmání ženy, a všechny ty zvláštní a divné argumenty byly pro mě dostatečným popudem k tomu, abych se pustila do jeho studia. Tedy nevím, jestli to, co jsem dělala, lze nazvat studiem – proseděla jsem hodiny u youtube.com, u studnice poznání, a objevovala jsem tajemství islámu. Prošla jsem kyselinou zohavené tváře, fanatická kázání imáma odněkud z Íránu, hleděla jsem na muže s velkými

holemi nad mrtvými stvořeními v bleděmodrých burkách, až jsem se dostala k ukázkám z koránu a k dojatým modlícím se mužům na koberečcích. Znělo to krásně, tajemně, zvláštěně, líbivě, trošku zakázaně, ale i dobrodružně, fascinujícím. Ničemu jsem nerozuměla, ale melodie a zvláštní atmosféra, která z něj vyzářovala, mě dostala vlastně okamžitě.

A ta řeč!

A to písmo!

Když mi potom přišla poštou první učebnice moderní spisovné arabštiny, nedokázala jsem ji dát z ruky. Po pár měsících jsem už psala i četla, sice jako prvňáček, ale přece! Tos měla vidět, jak jsem byla na sebe pyšná! Byla jsem strašně důležitá. Kdo k nám přišel – a u nás doma je prakticky pořád spousta lidí – ten mě obdivoval, jak jsem dobrá, šikovná, učenlivá a vzdělaná – a to se dobře poslouchalo, to mám ráda, když mě chválí, mojí dušičce to dělá dobře. A to navíc k tomu všemu arabskému, co mě fascinovalo. Nemluvě o šátku, který muslimky nosí na vlasech nebo přes obličej. Ten mě okouznil, nevím, jestli jsem si myslela, že s ním budu něco extra, to se mi ještě nechce přiznat ani před sebou samou, proč jsem po něm vlastně sáhla. Asi to tak nějak bude – souvisí to se sebevědomím.

Abych se mohla zdokonalovat v takové nepochopitelné řeči, jakou je arabština, musela jsem mluvit, to je jasné. Takže opět přišel na řadu internet. První, na kterého jsem narazila a jehož rodným jazykem byla arabština, byl inženýr z Iráku, žijící už patnáct let v Mnichově. Byl vysoký, hnědooký a docela hezký, to jsem zjistila přes Skype, který jsem si založila. Měl moderní názory, které těm mým nijak neodporovaly. Byl to první muslim, na něhož jsem ve svém životě narazila naprosto vědomě. Protože davy Arabů jsem už zažila, v roce 1982, kdy jsem s kyticí v ruce vítala na letišti Kaddáfího. Iráčan mluvil hezky. Byli jsme spolu v kontaktu dost často, já jsem si k tomu pouštěla korán a...

... onemocněla jsem. Byl prosinec, venku hnusné počasí, mně bylo fakt zle, shodila jsem asi pět kilo, takže mě už vlastně ani nebylo pořádně vidět. (Ne)péče mých potomků ve mně tehdy vyvolávala obavy, zda jsem je aspoň trochu slušně vychovala (i když já tvrdím, že čtyři děti se vychovat nedají, to se dá jenom přežít). To, že ležím v posteli a nezvládnou vůbec nic, jim bylo víceméně jedno a já jsem se poprvé sama sebe ptala, jestli byl můj přístup k nim skutečně správný. Jestli je opravdu dobré být tou cool matkou, jestli slovo cool není pouze syno-

nymem hloupé, lehkomyšlné a nedůsledné matky, které se nechce vychovávat. Za takovou mě označovala moje máma a já v hořečkách přemýšlela, jestli neměla celou dobu pravdu. Najednou jsem se cítila osamělá. Najednou jsem strašně chtěla, aby u mě někdo byl, někdo, kdo by mě pohladil, objal a byl tu pouze pro mě. Zatoužila jsem po jiných dlaních než po dlaních mých dětí nebo mojí matky, která mě samozřejmě měla ráda a objímala mě, když mi bylo hodně zle. Najednou, po osmi letech samoty přerušované drobnými eskapádami, jsem chtěla někomu patřit.

Dokonalý stav mysli pro zakoupení vlastního notebooku a připojení se na sociální síť.

Já jsem vůbec netušila, kolik nás je! Myslím žen a děvčat lapených Arabem! Já jsem si asi myslela, že jsem jediná nebo že to není tak běžný jev, jaký to byl. V té době jsem nevěděla vůbec nic o burkách a nikábech a vízech a pasech a razítkách a vlivných rodinách a animátorech a unesených dětech! Já jsem jen chtěla muslima, přímo jsem bažila po úloze pokorně žijící muslimské manželky. Proč? Možná to pramenilo z pocitu selhání z toho, jak jsem žila doposud. Nějak mi to nedávalo smysl, nedokázala jsem se v tom chaosu vyznat. Byla jsem samý oheň, rozuměj

průser, a než jsem si otřela čelo, už hořelo na jiném místě. Islám ano. Ten mi smysl dával. Měla jsem pocit, že jsem našla svého Boha. Smazal ve mně všechny hříchy a nepodařené životní kousky, dal mi možnost uchýlit se pod jeho ochranu s čelem přilepeným na čerstvě zakoupený bleděmodrý modlitební kobereček.

Facebook je unikátní věc a moje náboženské diskuse nebraly konce – stala jsem se muslimkou. Pravidelně jsem se modlila, vepřové maso bylo fuuuuj, alkohol jsem stejně nikdy moc nepila, změnila jsem šatník. A potřebovala jsem už jenom toho Araba, který by ze Simony s evropským příjmením, kdysi vyhraněné ateistky a hippísačky, udělal Simonu s příjmením arabským, dnes muslimku a dokonalou manželku.

A to všechno v šestačtyřiceti letech!

Když se dneska ohlížím zpátky, divím se stejně jako ty teď!

Přeruším ji a ptám se na děti. Ptám se na matku. Byly přece svědky její proměny, co říkaly, jak reagovaly?

Tehdy mi to bylo tak nějak jedno, řekne po chvíli přemýšlení. Jako bych vyhořela či co. Když žiješ s tolika pubertálními dětmi sama,

škála průserů je tak široká, že se tě časem přestanou dotýkat... A k tomu ještě ta moje matka. My si příliš nerozumíme. Moc bych chtěla, abychom si dokázaly normálně pokecat, ale každý pokus skončí špatně, nedá se s ní normálně bavit. Nemůžu pronést ani nevinnou větu, například: dneska je venku krásně. Vzápětí totiž uslyším – no, to jsi celá ty, staráš se o to, jaké je venku počasí, místo abys řešila to a to a to... Celá moje komunikace s ní je tanec mezi vejci, bylo tomu tak po celá léta, takže jsem postupně ztratila zájem si s ní povídat. Časem jsem už nevěnovala pozornost ani jejím postojům a názorům. Protože vím, že ať dělám cokoli, vždycky je to špatně. Po celé moje dětství byla velmi důslednou a velmi přísnou vychovatelkou, ale nikdy mámou. Takovou tou normální mámou, to chybělo. Jistě, má mě ráda, ale po svém... Takže co si ona nebo kdokoli jiný mysleli o mém pobláznění islámem, mi bylo tehdy naprosto ukradené.

Ptám se, jestli nebyl islám únik. Před tím vším, co neměla úplně pod kontrolou. A Simona přikyvuje.

Arabský svět. Žila jsem jím, dýchala jsem jím, nemyslela jsem na nic jiného. Potřebo-

vala jsem vedle sebe muže. Tak jsem se přihlásila na muslimskou internetovou seznamku. Když muslimská, tak plná vzorných potenciálních manželů, ne? Velký omyl! Jen jsem valila oči! Už během první hodiny jsem měla asi čtyřicet žádostí o seznámení – Faisal, Ahmed, Mohammad, Haidar... Jména, která v té době hladila moji novou arabskou dušičku. Ale okamžitě jsem dostala pár facek, protože jsem zjistila, že ten „jejich“ islám je trochu jiný než ten „můj“ islám. Jeden z těch týpků ode mě po pěti minutách hovoru chtěl, abych mu ukázala prsa. To byl pro mě pořádný šok! Vždyť on byl muslim! Já taky! Jak to, že nemá respekt před ženou v šátku? Další zašel ještě dál, ten mě požádal, abych si vypnula na Skypu obraz a zase ho zapnula, že mu to nějak šumí. Udělala jsem, co chtěl, a když se obraz znovu objevil, stál tam nahý se svým „nádobíčkem“ v ruce. A já místo abych ho okamžitě, ale okamžitě vypnula, jsem křičela jako smyslů zbavená a zakrývala si oči. Jako puberťačka. Ne jako matka čtyř dětí...

Muži na té seznamce se dělili na dvě skupiny:

- chlapci kolem dvacítky, kteří místo mojí tváře viděli slovo vízum,
- sexuchtivá prasata ze Saúdské Arábie.

Strašné zklamání a první velká trhlina v mém muslimském cítění. Ale stále jsem byla přesvědčenou muslimkou, a tak jsem si tenhle omyl vysvětlila tím, že na internetu se vyskytují různí týpci a podivíni jsou v každé mentalitě. Hledala jsem ty pravé muslimy. Zasvěceně jsem komentovala situace, vedla jsem virtuální spory o pravdách a nepravdách, hlásala jsem svoje moudra. Na ledničce, přesně na tom místě, kde byl léta obrázek vypěstované marihuany, jsem měla připnutý časový plán denních modliteb.

Moje děti se smály.

Moji přátelé nevěřicně kroutili hlavou.

A já jsem se dál řítila Orient expresem. Nebo Dezorient expresem?

Někdy v říjnu se na mém facebooku objevila krátká zpráva – mluvíte arabsky? To bylo, jako když do mě střelí, když se mě zeptáte na něco takového, já přece ráda mluvím arabsky a ráda šokuju tím, jak to umím. To si přece nenechám ujít! Jmenoval se Ahmed a já chtěla diskusi ukončit, hned jak se přiznal, že je mu pětadvacet let.

Neudělala jsem to.

Osudová chvíle.

Takových v mém životě bylo. Osudovou chvílí nazývám ty okamžiky, kdy tvůj plán jde stranou a ty flexibilně zareaguješ na pod-

nět, který s tím plánem nemá nic společného. Pozitivně zareaguješ. Cítíš se fajn a vůbec svého plánu nelituješ.

Jak říkám, osudová chvíle.

Bylo to krásné, pomalé. Povídali jsme si, jak jinak, hlavně o islámu. Večer mi četl sůry z koránu, které jsou opravdu úžasné, díky kadenci těch veršů jim nemusíš vůbec rozumět, přesto cítíš tu sílu a nádheru, boha a lásku. Každou minutou rostlo mé přesvědčení, že jsem našla toho pravého muslima, toho, který podle své víry i žil. Věkový rozdíl, který sis podle výrazu tvé tváře už spočítala, jsem velmi rychle přestala řešit. Byl smazaný krásnými slovy a pádnými argumenty, například:

- i mezi Prorokem a jeho ženami byly velké věkové rozdíly,
- v mých očích jsi ta nejdokonalejší a nejkrásnější žena na světě,
- navždy budu jen s tebou,
- důležitá je přece duše, a ne věk našeho těla.

Tebe by to nedostalo? O. K., tak ne. Ale na oslabené naivní jedince se zbytky puberty to účinkuje dokonale. Zamilovala jsem se rychle a tím, že splňoval můj základní požadavek, tedy že byl Arab, i bezhlavě. Co na tom, že jazyková bariéra byla obrovská! Co na tom,

že vzdálenost mezi námi byla obrovská! Hlavní bylo, že ho mám!

Po půl roce každodenního „skajpování“ jsem si sbalila kufr a odletěla do Hurghady. Moře mě vůbec nezajímalo, ubytovala jsem se v hotelu, který byl blízko mešit, a těšila jsem se, že budu v zemi, kde mi budou všichni rozumět, kde budou cítit to, co já, a všichni budou mít radost z toho, že jsem muslimka jako oni. Nedokážu slovy vyjádřit ten pocit, který mě zaplavil, když jsem stála před první mešitou, když jsem slyšela volání k modlitbě, byla jsem očarovaná, okouzlená, jako bych po dlouhé úmorné cestě konečně dorazila domů.

Ahmed měl přijet druhý den. Autobusem, z malé vesničky na severu Egypta. Spatřila jsem ho ihned, jak vystoupil s cestovní taškou a igelitkou z autobusu, poznala jsem ho a běžela jsem dolů celá rozjařená.

„Tys tedy byla fakt zamilovaná?“ ptám se ještě jednou, protože mi to nejde do hlavy.

Přikývne. „Fakt. Jde to. I přes internet to jde, věř mi.“

Chvilí přemýšlím, jestli se jí na to zeptám, nakonec zvědavost zvítězí. „Nepřijde potom, když se setkáte naživo, zklamání?“

Usměje se.

Víš, tehdy v těch očích... v těch krásných hnědých očích bylo tolik dobroty, pokory a čistoty, že moje úplně první myšlenka byla – nikdy ho nesmíš zranit. Třásl se jako osika. Byla jsem první žena v jeho životě, s ním mluvil přímo a o samotě. Vůbec se mě nedotkl, bál se boha. Bál se toho svého boha tak, že celý následující týden četl několik hodin denně z koránu. Bál se boha, protože byl se ženou, s Evropankou. Nebydleli jsme spolu, on by se mnou o samotě v jedné místnosti nezůstal ani za nic.

Takže jsme ten týden prožili zvláště.

V noci jsme seděli na pláži. V bezpečné vzdálenosti, abys rozuměla.

A ve dne jsme chodili. Ano, slovo chodili je výstižné, prošli jsme mnohé ulice Hurghady. Chodili jsme a většinou jsme mlčeli, protože moje slovní zásoba v arabštině byla dost chabá.

Když o tom teď mluvím, cítím se trapně.

Ale tehdy... Tehdy jsem se cítila jako v ráji. Na té správné cestě. Šťastná, zadaná, oslňená, nadšená. Cítila jsem se PŘIJATÁ! Pravdou bylo, samozřejmě z dnešního pohledu, že jsem se cítila jako v ráji, na cestě z chaosu, byla jsem lapená, zaslepená, iracionální a už tehdy oklamaná!

Pohybovali jsme se mezi restaurací, me-

šitou, pláží a posilovnou, kráčela jsem vedle něj hrdě, myslela jsem si, že si mě všichni váží, vždyť jsem byla muslimka a muž po mém boku je jejich krajan! Dneska už vím, že si na mě nedovolili, protože měli respekt před jeho svaly. Ano, Ahmed byl slušně vypracovaný svalovec. Pěstování svalů je v Egyptě docela oblíbená disciplína, národní sport, podle mě ty bicepsy a vypracovaná těla trochu zmírňují frustraci, kterou jim přináší náboženství a celá ta pohlavní zdrženlivost.

V každém případě jsem nad tím tehdy ještě nepřemýšlela, byla jsem přece mezi svými a všechno, co se mezi mnou a Ahmedem (ne)dělo, mi dávalo smysl a zapadalo mi do krásného obrazu, který jsem si o islámu namalovala.

Vždyť je správné, aby muž, který chce spát se ženou, zároveň nesl odpovědnost za možné následky. Je správné, aby ho žena ctila tím, že nebude provokovat jiné muže. Je správné nechodit téměř nahá jako Rusky v mém hotelu, za které jsem se jako Evropanka fakt styděla a v jejichž přítomnosti jsem si šátek na vlasech utahovala ještě pevněji. Byla jsem jako v nebi, sedíc na obláčku. Poté co jsem si promluvila s imámem z blízké mešity, mohla jsem s Ahmedem cho-

dit na modlitby s muži. Držela jsem se úplně vzadu a trochu stranou, sama jsem se modlila a po tvářích mi tekly slzy štěstí. Opravdu jsem byla šťastná. Cítila jsem se jako v náručí něčeho silného, dokonalého, plného skutečné lásky. I teď, když na to vzpomínám, mám slzy na krajíčku, jak vidíš, byl to velmi intenzivní prožitek. Strašně mě mrzí, že dnes už to tak prociťovat nemůžu, že už tomu neumím a nedokážu uvěřit, hodně se mi po tom všem stýská. Kdo k tomuto světu jednou přičichl, bude si tu vůni pamatovat navždy, o tom jsem přesvědčená. Páteční modlitba se ženami byla nepopsatelná. Chovaly se ke mně úžasně. Vlastně všichni muslimové, s nimiž jsem přišla do kontaktu, se chovali opravdu hezky. Mojí víře tak nestálo nic v cestě, zelená na semaforu nemohla být zelenější, a katastrofa tudíž nabrala na rychlosti.

Pro všechnu tuhle čistotu, jíž jsem byla doslova prošpikovaná a která mě dostala ze všeho nejvíc, jsem neváhala ani minutu, když mě Ahmed požádal o ruku. Jistě, lhala bych, kdybych tvrdila, že jsem neměla ani trochu pochybností. Rozum kopal a křičel – jsi stará, jsi stará, jsi stará – ale já jsem neotevřela a nechtěla slyšet argumenty. Jemu několikrát denně volaly jeho tři sestry a matka,

ujišťovaly se, že mu neubližuju, a v jednom kuse ho varovaly, že dokud nejsme svoji, nesmí se mě ani dotknout. Nepředstavitelné, že? Moře šumělo, světla z hotelů se v něm odrážela a já jsem ho jednou bezmyšlenkovitě pohladila po hlavě a on pod tlakem hormonů a emocí pohladil moji ruku. Blesku-rychle se odtáhl a za chvíli mu po tváři tekly slzy. Mlčel. Nic neříkal. Báł se boha...

Na letišti se potom odehrálo dramatické loučení, slzy a první objetí! Přiletěla jsem s vlasy spletenými do dvou copů, vracela jsem se s pevně uvázaným šátkem na hlavě, rozradovaná, roztřesená a plná svého muslimství. Byla jsem čistá, vzorná, pokorná, zadaná a odhodlaná všemu, co jsem za poslední týden potkala, zasvětit svůj další a budoucí život. Úplně odlišný od toho předtím.

Byla jsem jiná.

Chovala jsem se jinak.

Odlišně od toho, jak mě znali moji nejbližší, moji přátelé.

Přesto jsem šátek těsně předtím, než jsem se pod nápisem „arrivals“ na letišti v Praze setkala se svými rodiči, sundala. Pro moji matku jsou všichni tmavší lidé něco míň než lidé s bílou pokožkou, o islámu neví vůbec nic a o to víc ho jako většina populace nenávidí. Nemusím ti říkat, že se svým úmyslem vdát

se jsem se nepochlubila vůbec, to by nemělo žádný význam. Vlastně, mám-li být skutečně upřímná, moji rodiče dodnes nevědí, jestli tedy jsem nebo nejsem opravdu vdaná. Důvody jsou dva:

1. Matce se už od dětství nesvěřuju zásadně s ničím, zatajím jí i nemoc, všechno vážné i méně vážné, dobrovolně jí nepovím nic. Víím, zní to smutně, ale je to složitý problém, to bych musela napsat knihu, tak to radši vynechme.

2. Ona se při každém pokusu o sblížení tak zablokovala, že při jakémkoli náznaku toho, že jí chceš povědět něco intimního, důvěrného, prostě nějaké tajemství, dělá, že neslyší, a okamžitě mění téma rozhovoru. To dělá i tehdy, když máš v ruce fotografie, které jí chceš ukázat, a ona ví, že je na nich něco, co nechce vidět, protože se to týká tebe. Tvého srdce, tvé duše.

Následující týden jsem měla doma asi největší spotřebu papírových kapesníků ve střední Evropě, protože jsem za neustálého vyznávání lásky spolu se svým budoucím manželem vzlykala před monitorem a konečky prstů se dotýkala jeho těla na obrazovce.

Ptám se Simony, jestli se její nové smýšlení projevilo i ve škole, zavrtěla však rázně hlavou.

To už jsem byla na odchodu ze školství. Po patnácti letech. Těžký krok, bolel mě, protože jsem učila ráda, ale potřebovala jsem víc peněz. Taky to byla úleva, nemusela jsem se už účastnit toho harakiri, které na sobě české školství provádí. Navíc Ahmedovi se nelíbily moje aktivity, hip-hop a breakdance, které jsem vedla, taky se mu nelíbilo, když jsem se bavila s jinými muži, nelíbily se mu fotky na mých stránkách. To všechno z lásky a pro moje dobro, vždyť kdyby mě nemiloval, bylo by mu to jedno. A já jsem pochopila, mazala jsem fotky, nekouřila, nehulila, poslouchala jsem. Do svého domu jsem nastěhovala nejstaršího syna s družkou a dětmi. Odjela jsem za prací do Německa. Zním to tam, nemám žádnou jazykovou bariéru, moje děti se tam narodily a práce se nebojím. Finančně to pomohlo a sama jsem tam stejně dlouho nezůstala. Dvě děti už jsou se mnou a třetí se chystá po škole. Je to fakt, nikdo tě včas nevaruje, že když jednou porодиš, už se těch dětí nezbavíš.

Simona se směje, říká to s láskou a chvílku si povídáme o dětech. Ona má čtyři, my máme dohromady čtyři, to už je o čem...

Po příletu do Káhiry to šlo rychle. Na letišti na mě čekal Ahmed se svým věrným přítelem Tarekem a odvezli mě do pronajatého bytu v nové čtvrti Káhiry. Do mnou pronajatého bytu, aby bylo jasné. Já, samozřejmě tehdy bez problémů, jsem ráda zafinancovala, co bylo třeba. Třásla jsem se nervozitou, v břicho jsem měla pověsná motýlí křídla. Ten den se to mělo stát, islámský sňatek, protože jinak bychom spolu nemohli ani bydlet, ani v tom bytě zůstat o samotě. Přísná pravidla, která bylo nutné respektovat. Po špinavých schodech jsme došli ke dveřím, které byly vyzdobené názvy kapitol z koránu, za nimi se nacházela místnost s velkým stolem, u něhož sedělo pár zvláště oblečených mužů. Po jednom z nich jsem zopakovala něco, čemu jsem vůbec nerozuměla, podepsala jsem se a všechny zákazy rázem padly. Když všichni ve velmi krátkém časovém úseku z našeho bytu vypadli, zůstali jsme sami dva a já tam, ve třetím poschodí, poprvé políbila svého muže. A on se poprvé v životě dotkl ženy.

Něco ti povím, na sexu, který přichází až po svatbě, je něco kouzelného. Ahmed se mě

pořád ptal, jaký je u nás rozdíl mezi chozením a manželstvím, když spolu dva lidé před svatbou i po ní žijou a spí. Usmívala jsem se, nevěděla jsem, co mu mám odpovědět, a to mě ještě víc utvrzovalo v tom, že tak, jak to dělají oni, je to správné.

Následující dva dny jsem viděla Káhiru jen z balkonu, samozřejmě s šátkem na hlavě. Můj muž byl úžasný. Hodný, laskavý, milující. Myslím, že ti to dosvědčí mnoho žen, které milovaly Araby – mají v sobě něco, co ti naši nemají. Dokážou v ženě vyvolat pocit, že je nejmilovanější na světě, že je výjimečná, jedinečná, dokonalá a každý její nádech je pro ně výzvou, aby ji činili šťastnou. Jsou emotivní, často iracionální, narodili se prostě s jinou výbavou. A pokud jsem měla nějaké pochybnosti o tom, jak bude vypadat náš sexuální život, všechno bylo pryč. Dokonce jsme zapomněli i na pravidelné modlitby, Ahmed poprvé ve svém životě. Na dlouhé modlitby nebyl čas ani potom – museli jsme řešit úřední sňatek.

Tehdy jsem se konečně střetla s úředním (ne)systémem v Egyptě! Spolkl mě svou obrovskou tlamou v podobě budovy na náměstí Osvobození. Nikdy předtím jsem neviděla takový labyrint chodeb, takovou masu lidí různých barev, národností, jazyků. Všichni

se překřikovali, mávali rukama, tlačili se k jednomu z tisíců okének a všichni na tom byli stejně. Nikoho ti lidé nezajímali a nikdo tam pro nikoho nebyl. Okamžitě jsem přišla na to, že pozornost Egyptanů i egyptských úředníků si získáte jediným způsobem. Hezky, skromně, po muslimsku – penězi. Takhle jsem se proplatila až do nejšpinavější chodby, jakou jsem v životě viděla, ve stejně špinavém domě ve stejně špinavé ulici. Dneska už vím, že to bylo ministerstvo. Jen tak na okraj ti povím, že nechápu, proč v Egyptě vůbec něco archivují nebo zapisují, když se haldy polorozpadlých šanonů válejí po zemi, ve skříňkách bez dvířek nebo na balkonech. Jiný kraj, jiný mrav, asi to není nutné řešit a je zbytečné se nad tím zamýšlet. Vlastně se ti musím přiznat, že chvíli se mi ten nepořádek a chaos dokonce líbil. Bylo mi to blízké, necítila jsem hněv a zoufalství jako jiní Evropané, spíš mě to bavilo. No a v té nejšpinavější chodbě, jakou jsem kdy viděla, jsem se setkala s najatým právníkem, který mě táhl do nějaké místnosti, prý pojdte, vdáte se teď hned.

Romantika, co? Ani jsem si nestihla namalovat mladý obličej.